

Arrest

nr. 120 575 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en hij zich bij een terugkeer naar Pakistan in een regio buiten zijn geboortestreek kan vestigen waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene en allerm minst ernstige wijze tegenspreken van de vaststellingen van de bestreden beslissing door enkele woorden of zinnen uit die beslissing, welke hij grotendeels herneemt, weg te laten of te wijzigen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat burgers in het noordwesten van Pakistan momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, doch dat verzoeker de onveilige situatie in zijn regio van herkomst kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het

beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 februari 2014, betoogt verzoekende partij dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat bepaalde delen van Pakistan als rustig te beschouwen zijn. Verzoekende partij wijst erop dat zij naast een grondconflict, slachtoffer is van de Taliban die een ernstige bedreiging vormt over heel Pakistan, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekende partij besluit dat de IDP's (internal displaced persons) als bedreigde groepen moet worden beschouwd.

Verzoekende partij gaat er geheel aan voorbij dat aan haar asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, zoals in de bestreden beslissing omstandig wordt toegelicht, en dat haar verweer niet dienstig is om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontkrachten, zoals in de beschikking gesteld.

In de mate verzoekende partij stelt dat zij ook slachtoffer is van de Taliban die een ernstige bedreiging vormt over heel Pakistan, wijst de Raad er op dat verzoekende partij niet verder komt dan een blote bewering. Zij weerlegt met dit blote verweer niet dat *"Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet (...) er geen behoefte aan bescherming (is) indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt."* en *"dat verzoeker de onveilige situatie in zijn regio van herkomst kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict."*

In casu werd door de commissaris-generaal geoordeeld dat, daargelaten de huidige situatie in haar regio van herkomst, verzoekende partij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in een van de grote steden die gelegen zijn in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir of Gilgit-Balistan, waar er thans geen sprake is van willekeurig en een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*; HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, *Diakité* / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) Verzoekende partij toont geenszins aan dat de situatie over heel Pakistan er een is zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont met haar blote bewering ook niet aan dat de Taliban een ernstige bedreiging vormt over heel Pakistan en de Raad leest dit ook niet in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

Waar verzoekende partij algemeen stelt dat IDP's een bedreigde groep is stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet toelicht in welke mate dit voor haar relevant is, noch weerlegt zij daarmee de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande. In de bestreden beslissing wordt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier afdoende en correct gemotiveerd wat de situatie is van de IDP's in Pakistan (COI, Pakistan Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht, 26 november 2013). Verzoekende partij weerlegt deze informatie niet, noch toont zij aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit deze informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. Daarnaast is tevens de situatie en positie van verzoekende partij onderzocht. De pertinente motivering dienaangaande wordt door verzoekende partij niet betwist, laat staan weerlegd met de algemene opmerking dat IDP's of ontheemden een bedreigde groep is. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekende partij een gezonde jonge man is die over werkervaring beschikt, in het verleden zaken deed in het buitenland en daarom in staat was buitenlandse reizen te betalen. Verzoekende partij spreekt naast Pashtou, Urdu. De commissaris-generaal concludeert dat dan ook terecht dat mag aangenomen worden dat verzoekende partij die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar haar land van herkomst, in staat is om buiten haar regio van herkomst in haar levensonderhoud te voorzien. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoekende partij de beslissing van de commissaris-generaal waar hij stelt dat verzoekende partij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt niet weerlegt.

Verzoekende partij toont derhalve niet *in concreto* aan, noch maakt zij aannemelijk dat zij in Pakistan niet over een intern vestigingsalternatief beschikt.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS